Ч. 243 Пятниця 10 падолиста (29 жовтня) 1893. Рокъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5½ годинѣ по полудни.

Редакція и Администрація улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франковані.

Рекламаціи неопечатані вольні вѣдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской".

Передплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои" и въ ц. к. Старостствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно — 20 к
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к

Ще про кризу

Переговоры въ справѣ утвореня нового кабінету стрѣчають все ще великі трудности. О скôлько можна судити, розходить ся головно о порѣшеня питаня що до особы, котра бы обняла теку міністерства справъ внутрѣшныхъ. Въ кругахъ посольскихъ — якъ доносять W. Allg. Ztg. — говорять знову, що намѣстникъ Галичины ґр. Казимивъ Бадені мае стати міністромъ справъ внутрѣшныхъ. Пôсля иншои поголоски тека міністерства „Просвѣты" мае бути поручена ґр. Шенборнови, котрый однакожь мабуть не хоче вступити до нового міністерства. Яко будучого міністра торговлѣ наводить знов Deutsche Ztg. пос. дра Александра Пеца и витае ту кандидатуру дуже симпатично. Декотрі ґазеты кажуть, що не есть рѣчею певною, чи пос. Яворскій увôйде до кабінету, позаякъ Коло польске не радо розстало бы ся зъ своимъ проводиремъ.

Характеристичнымъ есть для новои ситуаціѣ, що межь коаліцiйными клюбами, якъ здаесь, нема на то згоды, але досить явне вороговане. Се мабуть дало головному органови сполученой нѣмецкои лѣвицѣ, N. fr. Press-ѣ, выступити у вступнôй статьи дуже остро противъ клюбу Гогенварта; она докоряе ему, що вôнъ хоче въ новôмъ кабінетѣ осягнути бôльше текъ, якъ бы то вôдповѣдало характерови коаліцiйного міністерства; що стремить замѣсть міністерства коаліцiйного — до утвореня міністерства польско-консервативного. Ґазета высказуе бажане, щобы кн. Віндішґрецъ выступивъ въ обоpонѣ идеѣ коаліціѣ, якъ ѣ початково розумѣли.

Fremdenblatt доносить, що міністеръ Залескій заявивъ, що хоче подѣляти долю кабінету ґр. Таффого и для того при новыхъ комбінацяхъ не входить въ рахубу. Середъ такихъ обставинъ вступлене пос. Яворского до нового міністерства стало ся конечностію. Его Ексц. намѣстникъ ґр. Бадені позôстане на жадане беручихъ участь въ залагодженю кризы личностей ще кôлька днѣвъ у Вѣдни, ажь доки криза не закôнчить ся. Погляды ґр. Баденіого будуть такожь вельми рѣшаючими що до тыхъ членôвъ Кола польского, котрі мають вступити до нового кабінету. — N. fr. Presse пише: Ґр. Бадені, до котрого всѣ партіи мають однакове довѣре, а котрый при зложеню нового кабінету принявъ на себе обовязокъ доброго чоловѣка, старае ся ревно усувати всѣ трудности.

Досить сильне враженѣ зробила вѣсть, що проводиръ Старочехôвъ дръ Ріґеръ приѣхавъ до Вѣдня и перебувае тамъ вже вôдъ кôлькохъ днѣвъ а оногды бувъ у дотеперѣшного президента кабінету ґр. Таффого и вôдвѣдавъ проводиря консервативного клюбу ґр. Гогенварта. О чôмъ розмавлявъ Ріґеръ зъ ґр. Таффомъ, не знати. О розмовѣ же его зъ ґр. Гогенвартомъ кажуть, що вôнъ, яко предсѣдатель староческого клюбу соймового, мавъ именемъ своеѣ партіѣ заявити, що клюбъ уважае за рѣчь пожадану, щобы въ справѣ великои реформы выборчои, яка мае бути внесена, выслухано насампередъ гадки сойму. Дальше мавъ Ріґеръ зазначити, що наколибъ въ новôмъ кабінетѣ нѣмецко-ліберальні елементы заняли верховодяче становище, особливо ще, колибъ міністерство коаліцiйне приняло до своеи проґрамы засаду удержаня національного и политичного стану посѣданя, партія староческа мусѣла бы заняти рѣшучо становище противъ правительства.

Що поголоски тî суть имовѣрні, доказомъ кореспонденція въ Вѣдня помѣщена въ Politik, котрои авторъ подае свою розмову зъ Ріґеромъ. „Коаліція — казавъ Ріґеръ — така, якъ ѣ пропаґують нѣмецкі ліберали, не може мати выглядôвъ на тревалôсть; противно, она носить въ собѣ зародокъ смерти. Обставина, що лѣвиця выступае знову въ першій плянъ, що мае надѣю зыскати въ кабінетѣ вплывову репрезентацію та що дôйде знову до давнои силы — мусить выкликати въ Чехахъ оправданй обавы. Не подѣляю погляду, що коаліція мусѣла выйти зъ внесеня проєкту реформы выборчои. Що до мене, то я бажавъ бы, щобы судьба того проєкту залежала вôдъ постановъ и мнѣня соймôвъ; була бы то найлѣпша порука засадъ автономічныхъ. На жаль, стало ся зовсѣмъ инакше и не понимаю, що коли хôдъ працъ парляменту пристанувъ, проводирѣ партій не мали иншого выходу, якъ утворене ad hoc коаліціи. Що до становища, яке ческа партія народна намѣряе заняти супротивъ тои коаліціѣ и супротивъ правительства опираючого ся на нѣй, то на то вказуе проґрама коаліціѣ, котрои головною цѣлею есть удержати дотеперѣшный станъ политичного и національного посѣданя. На ту проґраму ческа партія народна нѣякъ згодити ся не може и вôдповѣдно до того мусить вытягнути зъ того консеквенціи въ ческôмъ соймѣ. Однакожь въ міністерствѣ коаліцiйнôмъ виджу лишь станъ переходовый, по котрôмъ може, наколи буде добра воля, на пôдставѣ повного рôвноуправненя прийде до новои угоды. Може бути, що нове правительство зробить до того першій крокъ, узнаючи права, а въ Фріку видѣвъ чоловѣка, котрый

ПРОГНАНЕ ЗЪ АРМІѢ

Образокъ зъ американьского войска.

Було якъ разъ пôвъ до третои по полудни, коли въ таборѣ міліціѣ пенсільваньскои удѣльнои державы, що стоявъ на горбѣ поза рѣкою противъ Гомстіду, розôйшла ся була наразъ чутка, що якійсь убійникъ ранивъ тяжко Фріка, репрезентанта Карнеджія. Офіцеры першій дôстали ту вѣсть, а вôдъ нихъ довѣдались опôсля и вояки.

Полковникъ Стріторъ, що бувъ командантомъ десятого полку пôдôйшовъ бувъ до громады воякôвъ, що стояли недалеко и вôдозвавъ ся до нихъ: Саме теперь дôстали мы сумну вѣсть зъ Гомстіду; якійсь убійникъ стрѣливъ на пана Фріка и ранивъ ѣго тяжко!

Середъ громады воякôвъ зробивъ ся неспокôй; другі побачили то и собѣ прийшли до нихъ. Передъ наметомъ стоявъ молодый чоловѣкъ именемъ Тома Джемсъ и чистивъ свôй карабінъ. Коли вôнъ побачивъ занепокоєне своихъ товаришѣвъ, приперъ карабінъ до намету и приступивъ до воякôвъ, посередъ котрыхъ стоявъ полковникъ, та спытавъ першого вояка передъ собою: „Що каже Стріторъ?"

„Вôнъ каже, що хтось пострѣливъ Фріка" — вôдповѣвъ вояк.

„Хтожь то зробивъ, хто пострѣливъ?" — спытавъ Джемсъ.

Вояки не знавъ на то вôдповѣсти, а Джемсъ вернувъ до свого намету; взявъ карабінъ до рукъ и призадумавъ ся на хвильку. Вôдтакъ схопивъ ся, якъ колибъ зъ просоня, и крикнувъ на весь голосъ: „Хлопцѣ, кликнѣмъ три разы: най жие чоловѣкъ, що пострѣливъ Фріка. Гурра!

Але того оклику нѣхто не повторивъ. Тî, що якъ разъ розмавляли зъ своими товаришами, замовкли. Оденъ выдививъ ся на другого здивованый. Полковникъ Стріторъ, що вже пустивъ ся бувъ вôдходити, почувъ оклик Джемса. Вôнъ обернувъ ся и выдививъ ся остро на молодця, що пôднѣсъ оклик въ честь убійника. Джемсъ дививъ ся зухвало на свого верховника. Товаришѣ змѣркували, що тутъ буде щось недоброго и вôдступали ся оденъ за другимъ. Полковникъ зайшовъ до намету, передъ котрымъ стоявъ Джемсъ.

Тутъ треба сказати, що молодый воякъ зъ міліціѣ, котрый мавъ дождати ся дуже сумнои долѣ, не бувъ якійсь зайшлый въ вôдкись волоцюга. Противно, Джемсъ походивъ зъ доброи, маючои родины; батько его засѣдавъ колись въ окружнôй радѣ, а вôнъ самъ, хочь ему було ледви 20 лѣтъ, бувъ друмеромъ (подорожнымъ), що ѣздивъ въ справахъ торговельныхъ якоись пітсбурґскои фірмы, бувъ отже нѣбы молодымъ поручникомъ у великôй арміи купцѣвъ. Его начальникъ любивъ его и вôнъ мавъ множество приятелѣвъ въ Пітсбурзѣ, де звычайно перебувавъ. Та и ему не бракло вôдваги, якъ то заразъ побачимо. Вôнъ мавъ симпатію для робôтникôвъ, що боролись о свои права, а въ Фріку видѣвъ чоловѣка, котрый казавъ стрѣляти власныхъ землякôвъ. Вôнъ не мôгъ того зрозумѣти, длячого американьскій горожанинъ не може свобôдно высказати своєи гадки, длячого не смѣе проявити своеи симпатіѣ. Вôнъ навѣть и не знавъ нѣчого про самого злочинця; анѣ на думку не прийшло ему, що то божевôльный анархістъ. Ему здавало ся, що то якійсь батько родины, котрый въ наслѣдокъ розрухôвъ въ Гомстедѣ стративъ хлѣбъ и зъ розпуки, споглянувши може послѣдный разъ на недужу жѣнку або вмираючу дитину вхопивъ за оруже противъ того, котрого выслали гнобителѣ. Вôнъ уважавъ злочинця за якогось героя, а у чоловѣка, що мае двацять лѣтъ, все можливе.

Вôнъ видѣвъ, що полковникъ пустивъ ся до него, але що вже було дѣяти? Стало ся; треба теперь було вôдважно перетерпѣти наслѣдки.

Полковникъ станувъ передъ нимъ и спытавъ его остро: „Що то мае значити вашъ оклик?

Джемсъ спустивъ зухвало очи въ землю и вôдповѣвъ: „Я хотѣвъ тымъ показати, що я радъ зъ того, що хтось пострѣливъ Фріка, и кажу ще разъ, що я радъ зъ того!"

„Алежь вы воякъ, приятелю", — каже полковникъ — и вамъ не вôльно робити такихъ замѣтокъ. Чи вôдкличете назадъ то, що вы сказали?

Джемсъ надумавъ ся хвильку, а вôдтакъ пôднѣсъ голову и каже: Нѣ, пане. Я радъ зъ того, що Фріка хтось пострѣливъ и не можу

давну угоду, котру Нѣмцѣ хотѣли примѣнити до своихъ цѣлей, за офіціяльно похоронену“.

Наконець мусимо занотувати ще й ту вѣсть, яку подає N. W. Tagblatt. Пôсля сеи вѣсти, мавъ кн. Віндішґрецъ зречи ся місіѣ утвореня нового кабінету. Місія та має бути повѣрена ґр. Францови Фалькенгайнови, братови міністра рôльництва. Пôсля тоижь самои ґазеты розôйшлась навѣть чутка, що кабінетъ ґрафа Таффого має и дальше позôстати при кермѣ.

Загальнѝ зборы „Народнои Торговлѣ“.

(Дальше).

При внесеняхъ членôвъ пôднесли оо.: Зельскій и Высочаньскій, щобы члены комітету контрольного дôставали вынагороду за свои труды въ родѣ марки презенційнои.— По поясненю о. Дудкевича и п. Нагôрного, що совѣтъ управляючій, выконуючи ухвалу попередныхъ зборôвъ, вызначує членамъ комітету контрольного вынагороду — оба внескодавцѣ взяли назадъ свои внесеня.

Учитель п. Петришинъ внѣсъ, щобы Народна Торговля постаралась о дешеви̂ приборы шкôльни̂ (оловцѣ, пера, зошиты), бо мимо волѣ мусять учителѣ оглядатись за дешевымъ жереломъ закупна и находять єго, на жаль, у жидôвъ. — По поясненяхъ принято се внесенє и придѣлено комісіи товаровôй до полагодженя.

Внесенє о. Зельского, щобы Народна Торговля устроила пôдчасъ выставы краєвои зъѣздъ крамарѣвъ для нарады надъ справами торговельными — и о. Сосенка, щобы въ головнôмъ складѣ и філіяхъ Народнои Торговлѣ були выставлени̂ выробы коломыйскои Гуцульскои спôлки для закупна — принято безъ діскусіѣ.

П. Гецѣвъ порушивъ гадку, щобы молодшій персоналъ торговельный учити товарознавства, кореспонденціѣ купецкои и бухгальтеріѣ, а се буде можна осягнути тымъ, що практикантôвъ буде посылатись до шкôлъ промыслово-торговельныхъ, або выкладами начальникôвъ склеповыхъ. — П. Нагôрный и о. Дудкевичъ пояснили, що Совѣтъ управляючій не спускавъ зъ ока тои важнои справы и поробивъ вже перши̂ кроки. Именно велѣвъ практикантôвъ посылати до шкôлъ фаховыхъ, а де се неможливо, то начальники філіи̂ мають поучати практикантôвъ и присылати до дирекціи що два тыждни̂ выробы письменни̂ и рахунковѝ практикантôвъ. Рôвножь засновано при складахъ фаховѝ бібліотеки торговельни̂.

На тôмъ закôнчено зборы, а о. дръ Омелянъ Огоновскій подякувавъ зôбранымъ за участь та вôзвавъ до пôдпираня сеи важнои институціи рускои.

(Дальше буде.)

ПОДЯКА.

Комітетъ для торжественного перевезеня тлѣнныхъ останкôвъ бл. п. Маркіяна Шашкевича складає отсимъ прилюдну подяку всѣмъ тымъ, що своимъ трудомъ и своєю участію причинились до звеличеня сего народного свята, — а именно Єго Екселенціи Впреосв. Митрополиту д-ру Сильвестру Сембратовичу за проводъ въ походѣ похороннôмъ. Вôдтакъ дякує комітетъ Впреп. крилошанамъ Капітулы митрополичои у Львовѣ, — обомъ крилошанамъ-делеґатамъ епископскои Капітулы въ Станиславовѣ Впреп. Ткачуникови и Гробельскому, — дякує тымъ кôлькомъ соткамъ свѣтского духовеньства, що изъ всѣхъ сторôнъ Галичины приѣхали на се народне свято, — дякує Вп. монахамъ Чина св. Василія В. за участь въ походѣ похороннôмъ, — вôдтакъ питомцямъ гр. кат. семинаріѣ й хорови рускои молодѣжи шкôльнои за прегарный спѣвъ похоронный, — дякує Вп. дирекціи и пп. професорамъ рускои ґімназіѣ, що зô всѣми учениками явились въ тôмъ походѣ, и взагалѣ всѣмъ тымъ школамъ, що взяли участь въ похоронахъ, — дякує Вп. рускимъ посламъ и всѣмъ кôлькадесяти делеґаціямъ рускихъ товариствъ и институцій, делеґаціямъ руского жѣноцтва, мѣщанъ и селянъ; — дякує проф. Володимирови Шухевичеви и проф. Исидорови Громницкому за впорядкованє величавого походу, — дякує Вп. членамъ філіѣ „Просвѣты“ въ Камѣнцѣ струмиловôй, що мощѣ Маркіяна перевезла до Львова, — дякує п. учителеви Михайлови Зельскому, що въ Новосѣлкахъ занявъ ся впорядкованємъ похорону, — о. Исидорови Зельскому зъ Милятина, о. Володимиру Рожеєвскому зъ Новосѣлокъ лѣскихъ и всему духовеньству, зôбраному въ Новосѣлкахъ за вôдправу поминального богослуженя тамже, — Вп. о. совѣтникови Адольфови Василевскому за поминальне богослуженє въ церквѣ св. Параксевы у Львовѣ, — о. Данилови Танячкевичеви зъ Закомаря, о. Омелянови Дольницкому зъ Рѣпнева, послови Олекс. Барвѣньскому, п. Филипови Романишину, начальникови громадскому зъ Новосѣлокъ лѣскихъ, о. совѣтникови Михайлу Цегельскому, дру Ом. Огоновскому, о. віцеректорови гр.-к. духовнои семінаріѣ Михайлови Мрицови, послови Юліянови Романчукови — за пропамятни̂ слова, выголошени̂ пôдчасъ перенесеня мощей и надъ гробомъ; — дальше дякує комітетъ молодѣжи академичнôй, а найпаче сторожи почестнôй, — дякує делеґаціямъ и братствамъ церковнымъ и взагалѣ всѣмъ тымъ, котри̂ своєю участію показали, що имъ память безсмертного Маркіяна дорога. Вкôнци комітетъ складає щиру подяку товариству „Боянъ“ за вôдспѣванє точокъ проґрамы, славному артистѣ-спѣвакови Мишузѣ за вôдспѣванє двохъ рускихъ пѣсень, паннѣ Ользѣ Барвѣньскôй за деклямацію, а п. Корнилови Устіяновичу за выголошенє патріотичнои бесѣды на концертѣ. Комітетъ высказує также велику свою радôсть изъ-за того, що на єго покликъ зъявились тысячѣ землякôвъ на тоє народне свято, щобъ показати свѣтови, що Русь живе на своѣй поконвѣчнôй земли й вмѣє вôддати честь свому будителеви.

Вôдъ Комітету Маркіянового

У Львовѣ дня 6 падолиста 1893.

Переглядъ політичный.

Fremdenblatt констатує, що ще не настала згода въ справѣ уложеня лісты нового міністерства, але зазначує, що беручи̂ въ сѣй справѣ участь личности суть зовсѣмъ певни̂ того, що вже незадовго дасть ся утворити нове міністерство коаліційне. Добре поинформовани̂ круги сподѣвають ся скорого залагодженя кризы.

Кн. Віндішґрецъ конферувавъ вчера также зъ дромъ Ріґеромъ. Въ мѣродайныхъ кругахъ уважають мабуть за потребу именованє міністра для Чехъ. Яко кандидата на ту посаду наводять Габіетінека, президента найвысшого суду. Трудности робить обсада міністрôвъ торговлѣ и просвѣты. На сю послѣдну посаду предкладає клюбъ Гогенварта п. Бобжиньского и мабуть Поляки на него годять ся. Приѣздъ Ріґера до Вѣдня — якъ доносять до Czas-у — комплікує цѣлу справу.

Справа марокканьска путаєсь чимъ разъ бôльше. Зъ Парижа доносять, що французски̂ репрезентанты въ Марокко мали зажадати вôдъ султана управильненя границѣ альґірскои, подôбно, якъ то зробила Испанія. Султанъ не давъ ще вôдповѣди.

того воджликати, що сказавъ, бо я такъ дѣйстно думавъ.

Полковникъ обернувъ ся и пôшовъ. Въ пять мінутъ опôсля выдавъ вôнъ приказъ, щобы весь полкъ зôйшовъ ся безъ зброѣ. Люде зъ 11 компаніѣ, въ котрôй Джемсъ служивъ, змѣркували, що буде якась буря и дуже засумувались. Други̂ компаніи 10 полку не знали нѣчо и пытали одни̂ другихъ, що такого стало ся. Вôдъ коли тутъ полкъ ставувъ таборомъ, не було ще такого приказу. Наконець зôйшовъ ся полкъ, а полковникъ Стріторъ промовивъ до войска: „Коли кôлька хвиль тому назадъ дано знати, що якійсь злочинець наваживъ ся на житє пана Фріка, хотѣвъ оденъ воякъ зъ полку пôднятн трикратный окликъ въ честь убійника. Нехай той воякъ выступить теперь два кроки напередъ“.

Настало глубоке мовчанє. Нѣхто не рушавъ ся. Полковникъ ще разъ вôдозвавъ ся: Я єго знаю, и то єму не поможе, що вôнъ мовчить. Я приказую єму, нехай заразъ выступить.

Ажь по довшôй хвили выступивъ Джемсъ, але смѣло, якъ пристало на вояка. Полковникъ пôдôйшовъ тогды до него, выймивъ ножикъ и середъ глубокои тишины обрѣзавъ Джемсови ґузики вôдъ войскового мундура а вôдтакъ крикнувъ: „Капраль зъ 11 компаніѣ!“ Капраль выступивъ и салютувавъ, а полковникъ вôдозвавъ ся до него: „Возьмѣть варту и заведѣть єго до намету головнои варты. Закличте трохъ лѣкарѣвъ и повѣсьте при нимъ сего чоловѣка за велики̂ пальцѣ, нехай доти висить, доки выдержить!“

Джемсови кровь ударила въ лице, коли полковникъ обрѣзувавъ єму ґузики, але вôнъ вôдважно перетерпѣвъ ту ганьбу. Але коли почувъ о повѣшеню за велики̂ пальцѣ, то зблѣдъ якъ стѣна; а всежь таки не показавъ по собѣ, що боить ся, салютувавъ полковникови и пôшовъ за капралемъ. Полкъ по тôмъ розôйшовъ ся, але нѣхто навѣть не важивъ ся о тôмъ говорити, що стало ся.

Три лѣкарѣ станули коло Джемса и воякôвъ, що мали выконати на нѣмъ вырокъ. Джемсъ не стративъ вôдваги, лишь выглядавъ якъ той, що хоче чимъ скорше выпити гôркій лѣкъ, щобы разъ „всему бувъ конець“. Вôнъ вытягнувъ руки и наставивъ велики̂ пальцѣ. До кождого великого пальця привязано мôцный, довгій шнуръ, а капраль перетягну ъ шнуры черезъ жердку, пôддержуючу наметъ. Три вояки натягнули вôдтакъ ти̂ шнуры такъ, що Джемсъ стоявъ лишь на пальцяхъ и привязали вôдтакъ шнуры до жердки. Лѣкарѣ приложили руки до Джемсовыхъ живчикôвъ. Они змѣняли ся оденъ за другимъ и ставали на стôльци, щобы могли добре досягнути. Нѣхто анѣ словомъ не вôдзывавъ ся. Лице молодого чоловѣка було блѣде якъ смерть, але въ очахъ було видко мужеску вôдвагу. Руки єму неприродно задеревѣли, а шнуры врѣзували ся єму чимъ разъ бôльше у велики̂ пальцѣ, але вôнъ затиснувъ губы и анѣ навѣть не писнувъ. Вояки и капраль вôдвернули ся вôдъ него, бо не могли дивити ся на єго муку. Лѣкарѣ мали въ лѣвôй руцѣ годинники, а правою держали повѣшеного за живчики, котри̂ били чимъ разъ скорше. Голова засудженого почала поволи клонити ся на груди. Очи єму замкнули ся. Вôнъ вже не бувъ въ силѣ дотыкати ся пальцями землѣ. Висѣвъ якъ неживый, хитавъ ся и вôдъ муки та болю дрожавъ на цѣлôмъ тѣлѣ.

Проминала хвиля за хвилею, а кожда здавалась бути довшою якъ година. Живчики повѣшеного били чимъ разъ скорше. Наконець вôдозвавъ ся оденъ зъ лѣкарѣвъ: „Сто двацять ударôвъ. Спустити єго!“

Джемсъ висѣвъ такъ девятнацять мінутъ. Оденъ лѣкарь подержавъ єго крѣпко за руки, а тымчасомъ вояки вôдтяли шнуры. Майже мертвого положено на землю. За якійсь часъ отворивъ вôнъ очи и ледви прошептавъ: „Лишѣть мене тутъ; я слабый“. Єго прикрили вовнянымъ коцомъ та лишили самого и такъ перележавъ вôнъ цѣлу нôчь въ наметѣ головнои варты. Полковникъ Стріторъ подавъ заразъ рапортъ бриґадірови Гавкінсови, а той давъ знову о всѣмъ знати головному комендантови міліціѣ, ґенералови Снавденови, що покинувъ бувъ свою адвокатуру, щобы обняти головну команду надъ пенсільваньскою міліцією.

Ґенералъ прочитавъ уважно рапортъ, а вôдтакъ взявъ перо до рукъ и написавъ пôдъ рапортомъ: „Завтра рано выженѣть того чоловѣка зô встыдомъ и ганьбою зъ полку и выбубнѣть зъ табору“, а устно сказавъ адъютантови: „Скажѣть бриґадірови Гавкінсови, нехай

Новинки.

Львôвъ дня 9 падолиста.

— **Дирекція „Народнои Торговлѣ“** повѣдомляє Впов. Членôвъ сего товариства, що почавши вôдъ 2-ого падолиста сего року выплачують дівіденду по 7% вôдъ удѣлу: головна каса „Народнои Торговлѣ“ у Львовѣ и касы філіяльнѝ въ Станіславовѣ, Коломыи, Снятинѣ, Заболотовѣ, Рогатинѣ, Стрыю, Дрогобичи, Самборѣ, Сяноцѣ, Перемышли, Тернополи и Бродахъ за предложенємъ книжочки удѣловои.

— **Стрыйска філія „Просвѣты“ и „Мѣщаньска Бесѣда“** порѣшили, увзглядняючи домаганє стрыйскихъ мѣщанъ и ремѣсниковъ, устроити систематичнѝ выклады вечерами що середы и суботы для своихъ членôвъ. На разѣ выкладатись буде систематично: языкъ рускій (для неумѣючихъ науки читаня и писаня по руски) и література руска, руска історія, головнѝ основы економіѣ політичнои разомъ зъ найпотрѣбнѣйшими вѣдомостями зъ права торговельного и векслевого, а вкôнци вôдъ часу до часу будуть також выклады зъ гігіены и наукъ природныхъ. Въ дальшôй перспективѣ стоить заведенє науки бухгальтеріѣ, чого домагають ся особливо члены товариствъ тыхъ зъ становъ купецкого и ремѣсничого. Доси нема ще учителя для бухгальтеріѣ, однакъ для всѣхъ прочихъ высше згаданыхъ фахôвъ знайшлись уже люде, котрѝ будуть выкладати зовсѣмъ безинтересовно.

— **Въ честь Маркіяна Шашкевича** вôдбуде ся дня 12 падолиста въ Сокали въ сали п. А. Ґрота декляматорско-вокальный вечерокъ, котрого чистый дохôдъ призначеный на фондъ будовы новои церкви въ Сокали. Проґрама вечерка: 1) Вступне слово. 2) Короткій нарисъ літературнои дѣяльности поета. 3) И. Лавровского: Пѣснь надбужаньска („Корова золотая“). 4) Шульгофа: Airs Bohemiens фортепянъ. 5) Кампана: Романсъ „Глянь на той мѣсяць ясный“, дуеты, сопранъ и барітонъ зъ фортепяномъ. 6) Маркіяна Шашкевича: „Погоня“, деклямація. 7) М. Копка: „До Руси“, баритонъ-сольо зъ супроводѣ хору и фортепяна. 8) Артамовского: „Пѣснь Запорожця“, цитра. 9) Е. Тарновской: „Я помню все“, теноръ сольо зъ фортепяномъ. 10 Завадского: Шумки українськѝ П. Ш., скрипка зъ фортепяномъ. 11) И. Воробкевича: „Заспѣваймо разомъ братя“, хоръ. Кромѣ того вôдбуде ся концертъ на віольончели. Початокъ о год. 8 ôй вечеромъ. Цѣны білетôвъ крѣсло 1 зр., вступъ на салю 50 кр. не обмежаючи жертволюбія. — *Вôдъ комітету.*

— **На будову руского театру** надôславъ на нашѝ руки о. Володим. Ступницкій зъ Кудринець 11 зр., на котрѝ зложили Вп. оо.: деканъ Гулла зъ Борщева, Чомкевичъ зъ Стрѣлковець, Алексевичъ зъ Торского, Герасимовичъ зъ Пилипча, Балько зъ Турильча, Кириловичъ зъ Ивани по 1 зр.; Лушпиньскій зъ Кривча, Семеновъ зъ Кривча, Сваричевскій зъ Залѣся, Анастазієвскій зъ Сапогова, Бровко зъ Борщева и Н. Н. по 50 кр.; родина о. Алексевича зъ Нѣвры 69 кр., Волод. Ступницкій зъ Кудринець 1 зр. 31 кр., разомъ: 11 зр. — Дальше надôславъ на руки нашои адміністраціи о. Фил. Огоновскій зô Снятина 5 зр., зôбраныхъ на соборчику деканальнôмъ въ Устью надъ Прутомъ.

— **На памятникъ Маркіяна Шашкевича** надôславъ выдѣлъ „Громады“ у Вѣдни 10 зр.,

— **Зелѣзничѝ марки.** Угорскій Міністеръ торговлѣ, Люкачъ, заводить вôдъ дня 1 сѣчня оригінальну новость, именно т. зв. зелѣзничѣ марки. Подорожнѝ не будуть потрѣбувати пхати ся до касы по білеты, лише будуть могли купувати собѣ блянкеты въ трафікахъ по ½ кр. за штуку, на котрыхъ самѝ собѣ напишуть стацію, куды ѣдуть, а на вôльнôмъ мѣсци блянкету налѣплюе ся т. зв. зелѣзничѝ марки, що коштують тôлко, кôлько выносить заплата за переѣханый просторъ. Такѝ марки будуть коштувати 25 кр, 75 кр., 1 до 5 зр. Отже если хто ѣде зъ Будапешту до Вѣдня, куды друга кляса коштує 7 зр., то тогдѣ прилѣплюе ся на блянкетъ марки за 5 и 2 зр. Контроля буде ся вôдбувати въ той спосôбъ, що кондукторъ передѣравыть марки и забере передѣравлену часть блянкету, щобы єѣ предложити дирекціи до контролѣ. Єсли та новôсть покаже ся практичною, то буде введена також и на зелѣзницяхъ австрійскихъ.

— **Зима.** Вôдъ кôлькохъ днѣвъ маємо вже зиму. Мокрый снѣгъ покрывъ землю, скрôзь болото и вода, такъ що навѣть у Львовѣ не можна перейти улицѣ безъ „повреждения сапоговъ“. Велику шкоду зробивъ сей снѣгъ телеґрафамъ и телефонамъ львôвскимъ. Около 150 линій телефонічныхъ перерваныхъ, а телеґрафічнѝ линіѣ ушкодженѝ майже въ цѣлôмъ мѣстѣ. Перерва въ руху телеґрафічнôмъ и телефонічнôмъ въ мѣстѣ потреває около 14 днѣвъ

— **Холера.** Дня 6 с. м. лѣчило ся 16 хорыхъ, дня 7 с. м. прибуло 2, отже лѣчить ся 18.

— **Парцеляція** фôльварку Гиравець въ жовкôвскôмъ повѣтѣ буде переведена въ весною 1894 року. Фôльварокъ обôймає 400 морґôвъ доброи земли и подѣленый теперь на малѝ парцелѣ по 1—3 морґôвъ. На деякихъ парцеляхъ суть будынки и дерева, якъ: дубы, сосны, березы, осики и вôльхи.

— **Подробленѝ монеты** по 10 сотиковъ появили ся въ Черновцяхъ. Они роблені зъ цины.

— **Фальшôвникъ монетъ,** Станіславъ Сомполиньскій, котрый въ р. 1892 утѣкъ зъ львôвскои вязницѣ и не знати, де подѣвъ ся, мавъ видко богато своихъ товаришѣвъ по цѣлôмъ краю. Дня 31 м. м. увязнено въ Краковѣ Басьова, Турачка и Михальского, термінаторôвъ у бронзôвника Ивана Ґжеґорчика, яко фальшôвника монетъ 10 и 20-крейцаровыхъ. У слѣдствѣ показало ся, що Сомполиньскій пôзнавъ ся въ р. 1888 зъ Юліяномъ Томашкевичемъ, бувшимъ практикантомъ у Ивана Ґжеґорчика и одержавши вôдъ ритовника Александра Равша сталеву штанцу до выбиваня монетъ, зачавъ уже тогдѣ въ Краковѣ фабрикацію 10 и 20-крейцарѣвъ. Въ липни 1889 увязнено Томашкевича за выдаванє фальсифікатôвъ, Сомполиньскій утѣкъ зъ Кракова, а згаданѝ иншѝ термінаторы зачали на свою руку дальшу фабрикацію фальшивыхъ монетъ, котрѝ въ Краковѣ выдавали. Крôмъ нихъ увязнено ще въ тôй самôй справѣ Сермака у Вѣдни, Томашкевича и Петрусиньского у Львовѣ и Александра Равша, що теперь бувъ кондукторомъ при зелѣзници въ Новôмъ Санчи.

— **Зъ Пядикъ** въ коломыйскôмъ повѣтѣ пишуть намъ: Велика пригода стала ся у насъ въ ночи 27 м. м. Три парôбки зъ нашого села Микола Гнатюкъ, Юрко Пôддобрôвный и Андрѣй Гнатюкъ напали на хату двôрского побережника Миколы Чередарчука въ лѣсѣ „Ясѣнки“ и хотѣли силомôць вдерти ся до середины. Яка була причина нападу, добре не знаємо, а годѣ на здогадъ казати; нехай уже радше судъ розслѣдить, якъ и що. Розумѣє ся, не зъ приязни чей же напали чоловѣка въ лѣсѣ и въ ночи. Отже вывалили тѝ парôбки колами дверѣ и вытовкли вôкно. Галасомъ збудженый Чередарчукъ не знавъ зъ першу, що за напасть, вôдтакъ схопивъ револьверъ, остро набитый, и стрѣливъ у вôкно. Хочь темно было и вôнъ не могъ мѣрити, але треба было нещастя, що куля трафила Миколу Гнатюка просто въ чоло и вôнъ небавомъ вôддавъ Богу душу. Чередарчукъ заразъ давъ знати жандармеріи; та прийшла въ село и забрала до вязницѣ обохъ товаришѣвъ Гнатюка.

— **Тунель.** Зъ Микуличина доносять, що въ суботу дня 4 с. м. о годинѣ 10 въ рана пробито тунель коло Ямны на шляху зелѣзницѣ Станіславôвъ Вороненка, що теперь будує ся. Тунель довгій на 517 метрôвъ, а йде троха кривою линією.

— **Въ Яворовѣ** стояли ще вôдъ часôвъ короля Собѣского муры недокôнченого замку королѣвского, котрого уживано якійсь часъ на броварь. Коли Яворôвъ перейшовъ на власнôсть ґр. Людвика Дембицкого, властителѣ постановили вôдповѣдно направити сей будынокъ и помѣстити въ нѣмъ уряды повѣтовѝ, мѣске касино и велику салю на зборы и забавы. Дня 3. жовтня с р. посвячено сей будынокъ въ присутности духовеньства обохъ обрядôвъ, всѣхъ урядникôвъ, представителѣвъ рады повѣтовои и громадскои, учителѣвъ, жидôвъ и гостей.

Розбôй. До хаты селяки Анцѣ Боцвенюкъ въ Ростокахъ на Буковинѣ прийшовъ тому зъ тыждень мандрôвный циганъ и впросивъ ся на нôчь. Въ комнатѣ, де ночувавъ, спала також господиня дому и троє дрôбныхъ дѣтей. Въ ночи циганъ напавъ господиню и грозячи, що убє єѣ, казавъ собѣ дати грошѣ. Боцвенюкова дала ему кôлька риньскихъ, бо лишь тôлько мала, и циганъ пôшовъ собѣ. Доси его не вôднайдено.

— **Въ мѣстечку Выжници,** що вже сего року потерпѣло значно вôдъ повени и пожару, выбухъ передвчера знову огонь и знѣвечивъ десять домôвъ. Вôсьмнайцять родинъ остало ся безъ даху и хлѣба. Шкода выносить звышъ 40.000 зр.

— **Зъ жалю за судженою.** Въ Брôдку на Буковинѣ недавно мало бути вѣнчанє 24-лѣтного парôбка Теодора Халатинюка зъ сельскою красавицею, молодою дѣвчиною Катериною Скоинюкъ. На два днѣ передъ самымъ вѣнчанємъ Катерина захорувала и померла. Молодый женихъ попавъ у таку розпуку, що рѣшивъ себе позбавити житя и повѣсивъ ся.

Телеграмы.

Вѣдень 9 падолиста. Єѣ Вел. Цѣсарева приѣхала тутъ вчера по полудни зъ Будапешту. — Ґр. Кальнокій розпочинає нинѣ заповѣдженый кôльканедѣльный урльопъ и выѣзджає поки що до Швайцаріѣ; его буде заступати шефъ секціѣ Пасетті. — Намѣстникъ Чехъ, ґр. Тунъ выѣхавъ до Праги, а намѣстникъ Моравы, Спенсъ-Боденъ выѣхавъ до Берна.

Будапештъ 9 падолиста. Президентъ міністрôвъ Векерле, вернувши зъ Вѣдня, зайшовъ заразъ до клюбу лібераловъ, де его повитано грôмкими окликами.

Танґеръ 9 падолиста. Султанъ марокканьскій въ письмѣ до испаньского правительства высказує свôй жаль по причинѣ того, що стало ся пôдъ Мелілею и обѣцює дати сатисфакцію.

прикаже тому чоловѣкови обголити половину головы, закимъ выжене его зъ полку.

На другій день рано скликавъ бриґадіръ цѣлу бриґаду якъ на параду. Выступили три полки пѣхоты и одна батерія та уставились въ два ряды, однѝ противъ другихъ. Сторожа зложена зъ капралѣвъ привела нещасливого Джемса. Вôнъ выглядавъ нужденно. Зъ него здоймили мундуръ, а убрали въ якусь подерту сурдутину, котру навѣть не могъ запняти на собѣ, та въ тонкѝ, драптивѝ штаны, якѝ убирають звычайно мулярѣ, щобы не захляпати доброи одежѣ. Въ руцѣ державъ вôнъ якійсь драптивый, соломяный капелюхъ. Голова була у него зъ правого боку до чиста обголена. Колибъ не то блѣде лице нещасливого та не слѣды муки на нѣмъ и не попухлѝ великѝ пальцѣ, то его товаришѣ були бы зъ него смѣяли ся, якъ зъ якого страхопуда.

Капраль вôддавъ свого мужа поручникови, котрый повѣвъ его помѣжь рядами воякôвъ, уставленыхъ въ парадѣ зъ одного кôнця на другій, разъ туды а разъ назадъ; зъ нимъ ишло також 20 его товаришѣвъ. Вояки споглядали на Джемса зъ цѣкавостію, але всѣмъ було его и жаль. Его привели вôдтакъ передъ бриґадіра Гавкінса, а адъютантъ прочитавъ рапортъ, котрый предложено ґен. Снавденови, котрый его удобривъ и дописавъ пôдъ нимъ свôй приказъ. Джемсъ выслухавъ его рôвнодушно и не показавъ по собѣ анѣ трошки зворушеня. Бриґадіръ сказавъ до него: „Прийшло ся менѣ сповнити дуже прикрый обовязокъ, але думаю, що кара була зовсѣмъ справедлива. Зô встыдомъ и ганьбою увôльняє ся васъ зъ войска и васъ вôдведуть ажь на границю табору; а колибъ вы важились прийти колись да табору, то поступить ся зъ вами сумарично“.

Ледви прошумѣли тѝ слова, коли тамбуры зъ цѣлого полку стали бубнити маршъ урвителѣвъ. Джемсови казали поступати заразъ за тамбурами, а за нимъ поступавъ его полкъ. Такъ ишли всѣ вершкомъ горба, на котрôмъ стоявъ таборъ, ажь до стаціѣ зелѣзничои. Надходитъ тягаровый поѣздъ, якъ колибъ его якъ разъ въ добру пору надôславъ якійсь добрый духъ; вôнъ котивъ ся поволи. „Скачѣть до ваґона!“ — сказавъ до него офіцыръ. Знужданый и осмѣшеный молодый чоловѣкъ, колись проворный купець, а недавно ще моторный воякъ не давъ собѣ то два разы говорити; выорвавъ ся и однымъ скокомъ опинивъ ся на ваґонѣ, котрымъ ѣхала служба зелѣзнича при поѣздѣ, и такъ закôнчивъ свою войскову службу на завсѣгды. Коли такъ молодый знеславленый воякъ спочивавъ на твердôй деревяннôй лавцѣ, було бы ему все, що пережив за послѣдныхъ 18 годинъ, здавалось сномъ, колибъ такъ его попухлѝ великѝ пальцѣ на рукахъ не були такъ страшно болѣли.

За редакцію водповѣдає Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.